

Proloog: 2 februari 1802

*Veel werd ontnomen, maar veel beklijft;
Al zijn wij niet die kracht meer die destijds
Hemel en aard bewoog, toch zijn wij wat we zijn...*

– ALFRED, LORD TENNYSON

MET EEN WEEMOEDIG VERLANGEN WAARTOE hij zichzelf niet meer in staat had geacht gluurde een heel oude man van bovenop de heuvel tussen twee bomen door naar de laatste groep picknickers die hun manden inpakten, hun paarden bestegen en wegreden in zuidelijke richting – ze hielden een kwiek tempo aan want het was nog ruim zes mijl terug naar Londen en de takken van de bomen langs de rivier de Brent, twee mijl westelijk van hier, tekenden zich al scherp af tegen de rode zon.

Toen ze uit het gezicht waren verdwenen, draaide de oude man zich om en hij keek naar de traag omlaag zakkende zon. De Boot van Tallozen, dacht hij; de boot van de stervende zonnegod Ra die langs de westelijke hemel afzakt naar de bron van de donkere rivier die van west naar oost door de onderwereld stroomt, door de twaalf uur van de nacht, waarna morgenochtend aan het oostelijke uiteinde de boot weer zal opduiken met een geheel verjongde, opnieuw ontstoken zon aan boord.

Of hij is een reusachtige, bewegingloze bol van brandend gas, bedacht hij verbitterd, zo ver van ons verwijderd dat het heelal die afstand niet eens zou mogen kunnen omvatten, en deze kleine planeetbal wentelt om hem heen als een mestballetje voortgeduwd door een scarabee.

Kies maar uit, zei hij bij zichzelf terwijl hij langzaam de heuvel begon af te dalen... Maar wees bereid om voor je keus te sterven.

Hij moest voorzichtig lopen want zijn Japanse klompen waren heel onhandig op het ongelijke oppervlak van aarde en gras.

Tussen de tenten en de wagens brandden al vuren en een mengeling van wilde geuren steeg hem op de koele avondbries tegemoet; een scherpe, grondige lucht van de getuide ezels, houtvuurrook en de geur van geroosterde egel, een gerecht dat door zijn volk bijzonder smakelijk werd gevonden. Hij meende ook heel vaag een vleugje bedompte lucht uit de die middag aangekomen kist te bespeuren – een muffe stank als van perverse kruiden bedoeld om weerzin op te wekken in plaats van eetlust, bijna schokkend misplaatst in de frisse bries die over de Hampstead Heath woei. Toen hij de groep tenten naderde kwam een stel honden uit het kamp hem tegemoet. Zoals altijd deinsden ze voor hem achteruit toen ze hem herkenden en een van de twee draaide zich om en holde resoluut weg naar de dichtstbijzijnde tent, terwijl de ander met duidelijke tegenzin Amenophis Fikee het kamp in begeleidde.

Gewaarschuwd door de hond, stapte een donkere man in een gestreepte pilo jas uit de tent naar buiten, om vervolgens over het gras naar Fikee toe te lopen. Net als de honden bleef hij op een flink afstandje van de oude man staan. ‘Goedenavond, *rya*,’ zei hij. ‘Wil je iets eten? Er ligt een *hotchewitchi* in het vuur, ruikt erg *cushti*.’

‘Vast en zeker zo *cushti* als *hotchewitchi* maar kan ruiken,’ mompelde Fikee afwezig. ‘Maar nee, dank je. Gaan jullie je gang maar.’

‘Ik niet, *rya* – mijn Bessie was altijd gek op in klei geroosterde *hotchewitchi* en met haar *mullo* eet ik dat niet meer.’

Fikee knikte hoewel hij duidelijk niet had geluisterd. ‘Goed dan, Richard.’ Hij zweeg even alsof hij hoopte op een onderbreking, maar die kwam niet. ‘Als de zon helemaal onder is, laat dan die kist door een paar van de *chals* over de oever naar de tent van dokter Romany brengen.’

De zigeuner krabde in zijn geoliede snor en stapte weifelend van het ene been op het andere. ‘De kist die hier vandaag door de *waterchal* is afgeleverd?’

‘Welke kist zou ik anders bedoelen, Richard? Ja, die kist natuurlijk.’

‘Hij staat de *chals* helemaal niet aan, *rya*. Ze zeggen dat er iets in zit dat *mullo dusta beshes* is, al jaren dood.’

Amenophis Fikee fronste zijn voorhoofd en trok zijn mantel dichtër om zich heen. Hij had de laatste zonnestralen op de top van de heuvel

achter zich gelaten en te midden van deze schaduwen leek zijn verweerde gezicht niet meer leven te bevatten dan een steen of een boomstam. Eindelijk begon hij weer te praten. ‘Tja, wat erin zit heeft wel degelijk *dusta beshes* gezien – vele, vele jaren.’ De grijns die hij de angstige zigeuner toewierp leek wel een aardverschuiving op een berghelling die oeroud wit bodemgesteente blootlegde. ‘Maar *mullo* is het vast niet... hoop ik. Niet echt *mullo*.’

Dit stelde de zigeuner helemaal niet gerust en hij deed zijn mond al open om met gepaste eerbied een nieuw bezwaar te uiten, maar Fikee had zich al omgedraaid en beende over de open plek weg in de richting van de oever waarbij de wind zijn mantel achter hem aan liet wapperen als de dekschilden van een reusachtig insect.

De zigeuner zuchtte en sjokte trekkenend op een van de tenten af, in de hoop dat zijn manke been ervoor zou zorgen dat hij niet metterdaad zou hoeven helpen bij het verslepen van de gevreesde kist.

Fikee zocht zich langzaam een weg over de schemerige rivieroever naar de tent van dokter Romany. Op het schorre zuchten van de wind na was het een eigenaardig stille avond. De zigeuners leken wel te beseffen dat er vanavond iets gewichtigs stond te gebeuren en ze slopen al even geluidloos rond als hun honden en zelfs de hagedissen hadden hun geplas en gehop tussen de oeverbegroeiing gestaakt.

De tent stond op een open plek, omringd door een hoeveelheid lijnen en touwwerk – verankerd aan elke boom in de naaste omgeving – die toereikend was voor de tuigage van een middelgroot schip. De schuin gespannen touwen hielden met behulp van een tiental verticale palen de flappende, bollende, gelaagde wanorde van Romany’s tent overeind. Hij zag eruit, vond Fikee, als een enorme non die in een habijt voor uitzonderlijk koud weer in duistere devotie naast de rivier geknield zat.

Bukkend voor een paar touwen liep hij naar de ingang. Hij sloeg de deurflap opzij en liep door naar de middenruimte waar het felle licht dat een tiental lampen op wanden, vloer en dak van gedrapeerde tapijten wierp, hem met zijn ogen deed knipperen.

Dokter Romany kwam achter een tafel vandaan en Fikee voelde een golf van hopeloze afgunst. Waarom was het Romanelli niet geweest, bedacht Fikee giftig, die afgelopen september in Cairo het korte strootje had getrokken? Fikee trok zijn donkere mantel uit, zette zijn hoed af en smeed ze in een hoek. In het licht van de lampen glom zijn kale hoofd als

niet helemaal glad gepolijst ivoor. Komisch op en neer wippend op zijn schoenen met hun hoge, geveerde zolen liep Romany dwars door het vertrek naar hem toe om zijn hand te grijpen. ‘Vannacht gaan we – ga jij – iets geweldigs proberen,’ zei hij met een lage, gedempte stem. ‘Jammer dat ik je niet persoonlijk kan bijstaan.’

Fikee haalde een beetje ongeduldig zijn schouders op. ‘We zijn allebei dienaren. Mijn post is hier in Engeland, de jouwe is in Turkije. Ik weet toch waarom vanavond uitsluitend je evenbeeld’ – hij maakte een vaag gebaar – ‘aanwezig kan zijn.’

‘Je weet natuurlijk,’ zei Romany met een nog lagere stem, alsof hij een echo uit de omringende tapijten wilde wringen, ‘dat je erop kunt rekenen dat als je vannacht onverhoopt mocht sterven, je met alle passende rituelen en gebeden gebalsemd en bijgezet zult worden.’

‘Als ik faal,’ zei Fikee, ‘is er helemaal niemand meer tot wie je je gebeden kunt richten.’

‘Het woord *falen* heb je mij niet horen zeggen. Maar het is uiteindelijk mogelijk dat je er wel in slaagt om de poorten te openen maar daarbij zelf het leven laat,’ zei Romany onverstoorbaar. ‘In zo’n geval zou je toch willen dat de juiste stappen genomen werden.’

‘Goed, ja,’ zei Fikee met een vermoeide knik. ‘Uitstekend,’ voegde hij eraan toe.

Bij de ingang van de tent was een geluid van schuifelende voeten te horen en toen zei een angstige stem: ‘Waar wil je de krat hebben, *rya*? En haast je alsjeblieft want volgens mij komen de geesten al uit de rivier om te kijken wat erin zit!’

‘Helemaal niet onwaarschijnlijk,’ mompelde dokter Romany, terwijl Fikee de zigeuners opdroeg om het ding naar binnen te dragen en op de grond neer te zetten. Dat deden ze haastig om daarna zo snel de beleefdheid toeliet weer te vertrekken.

De twee oude mannen bleven een tijdje zwijgend naar de kist staan staren tot Fikee in beweging kwam en zei: ‘Ik heb m’n zigeuners verteld dat ze bij mijn eh... afwezigheid jou als hun hoofdman moeten beschouwen.’

Romany knikte, boog zich vervolgens over de kist en begon de planken van de bovenkant los te wrikken. Na een paar handenvol papierproppen te hebben weggegooid, tilde hij er voorzichtig een klein houten kistje uit dat met touw zat dichtgebonden. Hij zette het op tafel.

Daarna liep hij terug naar de kist, rukte de overige losgewrikte planken eraf en tilde er kreunend van inspanning een in papier gewikkeld pak uit dat hij op de vloer legde. Het was ruwweg vierkant, bijna een meter bij een meter, en vijftien centimeter hoog.

Hij keek op en zei: ‘Het Boek’, volkomen overbodig want Amenophis Fikee wist wat het was.

‘Kon hij het zelf maar doen, in Cairo,’ fluisterde Fikee.

‘Hart van het Britse rijk,’ bracht dokter Romany hem in herinnering. ‘Of dacht je misschien dat hij zou kunnen *reizen*?’

Fikee schudde zijn hoofd en ging naast de tafel op zijn hurken zitten om er een glazen bol met een schuifpaneeltje in de zijkant onder vandaan te halen. Die zette hij op de tafel en toen begon hij de knopen in het touw om het kleine houten kistje los te maken. Romany had ondertussen het vierkante pakket ontdaan van zijn papieren verpakking zodat er een zwarte houten doos zichtbaar was geworden waarin met kleine stukjes ivoor honderden hiërogliefen uit het Oude Rijk waren ingelegd. De sluiting was van leer en zo bros dat hij onder Romany’s handen verkrumelde toen hij hem probeerde los te maken. In de doos lag een zwart uitgeslagen zilveren doos met gelijksoortige hiërogliefen in reliëf en toen hij het deksel van die doos had getild, kwam er een gouden doos bloot waarvan het fijn bewerkte oppervlak straalde in het lamplicht.

Fikee had ondertussen het kleine houten kistje open gekregen en hield nu een met een kurk afgesloten glazen flesje omhoog dat in een bed van katoenpluis in het kistje had gelegen. Het flesje bevatte ongeveer een derde liter van een dikke, zwarte vloeistof die zo te zien een beetje was uitgezakt.

Dokter Romany haalde een keer diep adem en klapte toen het deksel van de gouden doos open.

Aanvankelijk meende dokter Romany dat alle lampen tegelijk waren gedoofd, maar toen hij ernaar keek zag hij dat van allemaal de vlam nog even hoog stond als daarnet. Toch was bijna al het licht verdwenen – het leek wel of hij nu door een paar lagen beroet glas naar het vertrek keek. Hij trok zijn mantel dichter om zijn hals; het was ook kouder geworden.

Voor het eerst die nacht voelde hij enige angst. Hij dwong zich om naar het boek te kijken dat in de doos lag, het boek dat alle licht en

warmte uit het vertrek had opgeslorpt. Hiërogliefen straalden hem tegemoet van oeroud papyrus – ze straalden geen licht uit maar een intense zwartheid die zijn ziel wel door zijn ogen naar buiten leek te zuigen. En de betekenis van de figuurtjes drong klaar en krachtig zijn geest binnen, zoals hij ook gedaan zou hebben bij iemand die het oeroude Egyptische schrift niet kon lezen, want toen de wereld nog jong was waren ze daar neergeschreven door de god Thot zelf, geest en vader van het schrift. Bevreesd rukte hij zijn blik los, want hij voelde dat de woorden schroei-plekken achterlieten op zijn ziel, als van een doop.

‘Het bloed,’ zei hij schor en zelfs het vermogen van de lucht om geluiden door te geven leek afgenomen. ‘Het bloed van onze Meester,’ zei hij nogmaals tegen de vaag zichtbare gedaante van Amenophis Fikee. ‘Giet het in de bol.’

Hij kon maar net zien hoe Fikee met zijn duim het paneeltje in de zijkant van de bol openschoof en het flesje naar de opening bracht voor hij de kurk eruit trok; de zwarte vloeistof stroomde naar binnen, viel omhoog en kleurde de bovenkant van de glazen bol. De maan staat zeker al aan de hemel, besefte Romany. Er viel een druppel op Fikees hand en kennelijk beet dat nogal want hij siste scherp tussen zijn tanden.

‘Verder moet je het ...alleen doen,’ zei dokter Romany schor en hij strompelde op de tast de tent uit naar de open plek, waar de avondlucht helemaal warm aanvoelde vergeleken met de lucht in de tent. Slingerend en deinend op zijn eigenaardige schoeisel strompelde hij langs de rivier-oever tot hij vijftig meter stroomopwaarts eindelijk hijgend en op en neer verend op een laag heuveltje neerhurkte om naar de tent te kijken.

Terwijl zijn ademhaling en zijn hartslag tot bedaren kwamen dacht hij huiverend terug aan de korte blik die hij op het Toverboek van Thot had geslagen. Mocht het ooit nodig zijn om te bewijzen dat toverrij tijdens de afgelopen achttien eeuwen helemaal in zijn tegendeel was komen te verkeren dan was dat met dit prehistorische boek uitstekend aan te tonen. Want hoewel hij het nooit eerder had gezien, wist Romany dat Prins Setne Chamoeas die duizenden jaren geleden in het graf van Ptah-neferka in Memfis was afgedaald om het terug te halen, de grafkamer helder verlicht had aangetroffen met als enige lichtbron het schijnsel dat het boek uitstraalde.

En *deze* toverspreuk, bedacht hij ongemakkelijk, deze enorme inspanning die vanavond geleverd zou worden, zou zelfs in die tijd, toen

toveren nog niet zo moeilijk was en het nog niet zoveel van de tovenaars zelf vergde, bijna ongehoord gevaarlijk geweest zijn, met een, in weerwil van strikte opvolging van de voorschriften, ook toen onvoorspelbare en grillige uitwerking. Zelfs in die tijd, bedacht hij, zou alleen een zeer onverschrokken en buitengewoon vaardig priester de *heka* hebben durven aanwenden, de krachtige spreuk die Fikee vanavond zou uitspreken; de woorden die een bezwering waren maar ook een uitnodiging om bezit te nemen van de persoon die ze uitsprak, gericht aan de god Anubis met zijn hondenkop – of wat er tegenwoordig nog van hem over was – die, in de tijd dat Egypte nog machtig was, heerste over de onderwereld en waakte over de poorten tussen deze wereld en die andere.

Dokter Romany liet zijn ogen bij de tent vandaan dwalen en keek over de rivier naar het heidelandschap erachter dat zich golvend uitstreckte tot aan een tweede heuvelrug, met op zijn kruin een begroeiing van bomen die hem voor hun lengte veel te dun voorkwamen en met hun stakige takken heen en weer zwaaiden in de avondbries. Een noordelijk landschap, dacht hij, beroerd door een wind die wel wat weg heeft van een scheut jenever; scherp, zuiver en met een bessengeur.

In reactie op de hem vreemde hoedanigheden van deze dingen, dacht hij aan de reis naar Cairo die Fikee en hij vier maanden eerder hadden ondernomen na een oproep van hun Meester om hem bij te staan in de nieuwe crisis.

Hoewel hun Meester wegens een verbazingwekkende aandoening nimmer zijn huis kon verlaten, maakte hij al geruime tijd gebruik van een legertje geheime handlangers en een onbeschrijflijk groot fortuin bij zijn pogingen om Egypte te zuiveren van christelijke en islamitische smetten en, moeilijker nog, de heersende Turkse pasja en zijn uitheemse huurlingen te verjagen en van Egypte weer een zelfstandige wereldmacht te maken. De Slag om de Piramiden van vier jaar geleden had hem de eerste echte doorbraak opgeleverd, hoewel die op het moment zelf meer weg had van de definitieve nederlaag – want met die slag waren de Fransen Egypte binnengetrokken. Romany kneep zijn ogen tot spleetjes bij de herinnering aan de knetterende salvo's van de Franse musketten die op die hete julimiddag over de Nijl echoden, onderstreept door het tromgeroffel van de aanvallende mammelukse ruiters... Bij het vallen van de avond waren de legers van de Egyptische leenheren

Ibrahim en Murad bei verslagen en hadden de Fransen, onder de jeugdige generaal Napoleon, het land in handen.

Een wilde, gekwelde kreet bracht dokter Romany overeind; het geluid bleef een paar seconden tussen de bomen langs de rivier weerkaatsen en toen het weggestorven was hoorde hij een zigeuner met angstige stem beschermende bezweringen prevelen. Er klonken geen andere geluiden uit de tent en Romany liet zijn ingehouden adem ontsnappen en liet zich weer op zijn hurken zakken. Veel geluk, Amenophis, dacht hij – ik zou wel willen zeggen ‘mogen de goden met je zijn’, maar dat is nu juist wat jij op dit moment bepaalt. Hij schudde ongerust zijn hoofd.

Toen de Fransen aan de macht kwamen leek elke hoop om ooit de oude orde te kunnen herstellen verkeken en hun Meester had met noeste toeverarbeid aan wind en getij de Britse admiraal Nelson ongemerkt geholpen toen die twee weken later de Franse vloot vernietigde. Maar toen nam de Franse bezetting een wending die gunstig uitpakte voor de Meester; de Fransen beknotten de aanmatigende mammelukse beis in hun macht en in 1800 verdreven ze de Turkse huurlingen die het land in een wurgende greep hadden gehouden. En de generaal die bevelhebber van Cairo werd toen Napoleon naar Frankrijk terugkeerde, Kleber, bemoeide zich niet met de politieke kuiperijen van hun Meester of met zijn pogingen om de koptische en islamitische bevolking over te halen om de oude pantheïstische verering van Osiris, Isis, Horus en Ra te hervatten. Het leek er zelfs enige tijd op dat de Franse bezetting voor Egypte zou doen wat de koepokken van Jenner tegenwoordig klaarblijkelijk voor het menselijk lichaam deden; ze stelden een beheersbare infectie, die na enige tijd eenvoudig was uit te bannen, in de plaats voor een dodelijke, die niet rustte tot zijn gastheer dood was.

En toen begon het natuurlijk mis te gaan. Een of andere gek uit Aleppo stak Kleber in Cairo op straat dood en in de maanden vol verraarding die daarop volgden, namen de Britten de teugels in handen. Zo kwam het dat in september 1801 Klebers onbekwame opvolger zich in Cairo en Alexandrië aan de Britten had overgegeven. De Britten zaten in het zadel en binnen een week waren er al ruim tien handlangers van de Meester in hechtenis genomen. De nieuwe Britse gouverneur wist zelfs argumenten te vinden op grond waarvan hij de tempels voor de oude goden kon laten sluiten, die de Meester buiten de stad had laten optrekken.

In wanhoop had hun Meester toen zijn twee oudste en machtigste vertrouwelingen ontboden, Amenophis Fikee uit Engeland en dokter Monboddo Romanelli uit Turkije om hun het plan uiteen te zetten dat, hoewel dermate fantastisch dat het deed vermoeden dat de oude man seniel begon te worden, volgens hem absoluut de enige manier was om Engeland weg te vagen uit het wereldbeeld en Egyptes oppermacht van eeuwen geleden te herstellen.

Ze waren door hem ontvangen in het reusachtige vertrek waarin hij woonde, met als enig gezelschap zijn *oesjebti's*, vier levensgrote wassen beelden van volwassen mannen. Vanaf zijn eigenaardige hoge zitplaats aan het plafond had hij hen er om te beginnen op gewezen dat het christendom, die wrede zon die de levenssappen van de toverkunst had doen verdampen tot er nu weinig meer van over was dan een verdroogde schil, op het ogenblik verduisterd werd door sluiers van twijfel die voortkwamen uit de geschriften van mensen als Voltaire en Diderot en Godwin.

Romanelli die met de ver doorgetrokken metaforen van de oeroude tovenaars al even weinig geduld had als met alle andere dingen, viel hem nogal onbeleefd in de rede om te vragen hoe dit alles helpen kon om de Britten uit Egypte te verdrijven.

‘Er bestaat een toverkunst...’ begon de Meester.

‘Tovenarij!’ had Romanelli geroepen, op een toon die zo verachtelijk was als hij maar durfde. ‘Tegenwoordig krijgen we al hoofdpijn en schele ogen, om over zo’n vijf pond gewichtsverlies maar te zwijgen, als we alleen maar een troep straathonden uit de weg proberen te jagen; en zelfs dan is er nog grote kans dat het allemaal misgaat en dat ze gewoon dood neervallen waar ze staan. Door met een knuppel te zwaaien en hard te schreeuwen zijn ze makkelijker te verjagen. Je bent toch vast nog niet vergeten hoe je drie jaar terug hebt geleden na dat geknoei met het weer bij de baai van Aboekir. Je ogen werden helemaal rimpelig, net als dadels die te lang in de zon hebben gelegen en je *benen...*’

‘Zoals je zelf al zei ben ik dat niet vergeten,’ zei de Meester kil terwijl hij die gedeeltelijk herstelde ogen op Romanelli liet rusten, die zoals altijd onwillekeurig moest huiveren bij het zien van de bijna imbeciele haat die uit die ogen straalde. ‘Het geval wil dat ik wel via een afgevaardigde aanwezig zal zijn, maar dat een van jullie tweeën deze toverspreuk moet uitspreken, want dat moet gebeuren in de nabijheid

van het hart van het Britse Rijk, wat wil zeggen de stad Londen, en mijn aandoening verhindert me om te reizen. Hoewel ik jullie al de krachtigste afweerspreuken en beschermende amuletten zal meegeven die er nog zijn, zal de werking van de spreuk behoorlijk wat van de tovenaars vergen, zoals je al opmerkte. Onder de doek op die tafel liggen strootjes die jullie moeten trekken en de man met het kortste strootje is degene die het moet doen.'

Fikee en Romanelli staarden naar de twee eindjes stro die onder een sjaal uitstaken en vervolgens naar elkaar.

'Wat voor spreuk is het?' had Fikee willen weten.

'Jullie weten dat onze goden verdwenen zijn. Ze verblijven nu in de Doeat, de onderwereld, waarvan de poorten al achttien eeuwen dicht gehouden worden door een kracht die ik niet begrijp maar die naar mijn vaste overtuiging met het christendom verband houdt. De god van die wereld en die poorten is Anubis, maar hij heeft niet langer een vorm waarin hij hier kan verschijnen.' Zijn sofa verschoof een stukje en de Meester deed even zijn ogen dicht van de pijn. 'In het Toverboek van Thot,' zei hij ten slotte schor, 'staat een spreuk die Anubis oproept om bezit te nemen van de tovenaars. Dit zal de god in staat stellen om een lichamelijke vorm aan te nemen – de jouwe. En terwijl je die eerste spreuk uitspreekt, schrijf je onderhand een tweede spreuk; een toverkunst naar mijn eigen ontwerp die erop is berekend om nieuwe poorten te openen tussen de twee werelden – poorten die niet alleen de muur van de dood zullen doorboren maar ook de muur van de tijd, want als het lukt zullen ze een opening maken in de Doeat van drieënveertig eeuwen geleden, toen de goden – en ikzelf – nog in onze bloeitijd verkeerden.'

Het bleef zo lang stil dat de sofa van de Meester gelegenheid had om zich nog een paar duim pijnlijk te verplaatsen. Ten slotte zei Fikee: 'En wat gaat er dan gebeuren?'

'Dan,' zei de Meester op een fluisterton die door de bolvormige kamer bleef rondkaatsen, 'dan zullen de goden van Egypte het hedendaagse Engeland binnendringen. De levende Osiris en de Ra van de ochtendhemel zullen de christelijke kerken tot puin slaan, Horus en Chonsoe zullen met hun eigen buitenaardse kracht alle huidige oorlogen verdrijven en de monsters Seth en Sobk zullen iedereen die zich verzet